

FERİDE İLGÜN

ŞEFKAT PERİSİ

EGE KÜLTÜR
YAYINEVİ

FERİDE İLGÜN

1973 Yılında Kocaeli' de dünyaya geldi. İlkokul, ortaokul ve lise eğitimini Kocaeli'nin Gölcük ilçesinde tamamladı. Kütahya Dumlupınar Üniversitesi'nde Türk Dili ve Edebiyatı alanında eğitim aldı. Sakarya Üniversitesi'nde Halk Bilimi alanında yüksek lisans yaptı.

Öğrenciliği sırasında çeşitli yerel televizyonlarda ve radyolarda "edebiyat ve şiir" konulu programlar hazırlayıp sundu. Mezuniyetinin ardından devlet okullarında ve özel eğitim kurumlarında Türk Dili ve Edebiyatı Öğretmeni olarak görev yaptı, üniversitede Halk Edebiyatı alanında dersler verdi.

Halk Bilimi alanında akademik çalışmalar hazırladı. Özellikle maniler üzerinde çalışmalar yaptı. Yine halk kültürüne ait çalışmaların derlenmesi ve incelenmesi alanında çalışmalar da bulundu.

İlkokul sıralarında başladığı şiir yazma serüveni, tüm hayatı boyunca devam etti. Ortaokul ve lise döneminde yazdığı pek çok şiiri ödül kazandı. Bu şiirleri bir araya getirerek çocuklar için şiir kitapları oluşturdu. Yine çocuklar için masal ve hikâyeler yazdı.

Yazarın akademik çalışmaları ve çocuklar için kitap çalışmalarını hâlen devam ettirmektedir.

EGE KÜLTÜR YAYINEVİ
ÇOCUK KİTAPLARI EĞİTİM-ÖĞRETİM DİZİSİ

ISBN: 978-605-4614-74-5

BASIM TARİHİ: MART 2014

EGE KÜLTÜR YAYINEVİ

673. SK. NO: 47/A

Buca / İZMİR

Gsm: 0 546 861 48 66

EDİTÖR

Emrah TÖRÜN

KAPAK TASARIM

Ertan GEVEN

SAYFA TASARIM

Öznur AVINCA

BASKI

Ayrıntı Basımevi

İvedik Organize Sanayii 28. Cadde 2284.

Sk. No:105 İvedik-Ostim / ANKARA

Tel: 0 312 394 55 90

Web: ayrintibasimevi.com.tr

Sertifika No: 13987

ŞEFKAT PERİSİ

Feride İLGÜN

İZMİR-2013

1. PENDAHULUAN

2. TUJUAN DAN SASARAN

3. METODE PENELITIAN

SEKAT. REVISI

4. HASIL PENELITIAN

5. PEMBAHASAN

6. PENUTUP

DAFTAR PUSTAKA

LAMPIRAN

Formulir BSN

DAFTAR ISI

DAFTAR GAMBAR

DAFTAR TABEL

DAFTAR LAMPIRAN

DAFTAR LAMPIRAN

DAFTAR LAMPIRAN

DAFTAR LAMPIRAN

Bir doğum günü partisi düşünün: Koca bir şatoda ve konukların hepsi peri... Verilecek hediyeleri hayal edebiliyor musunuz?

Şefkat Perisi'nin doğum gününe gelen perilerin hediyelerini ve bu hediyelerle hayatları değişen çocukları görmek istiyorsanız; sizi de doğum gününe bekliyoruz!

The first part of the report
deals with the general situation
of the country and the
state of the economy. It
then goes on to discuss the
various aspects of the
country's development and
the progress made in
the various fields.

ŞEFKAT PERİSİ

O gün, Şefkat Perisi'nin doğum günüydü. Hazırlıklar günler öncesinden başlamıştı. Ormandaki herkes törene davetliydi. İyilik Perisi, Güzel-

lik Perisi, Mutluluk Perisi... Şefkat Perisi o kadar sevgi doluydu ki, kimseyi kırmak istemediği için herkesi doğum gününe çağırmıştı.

Kutlamaların akşam yapılacağını bildiren davetiyeyi alan tüm periler, gün batımında Şefkat Perisi'nin şatosuna gelmeye başladılar. Zaman perisi ilk gelen davetliydi. Tam adına yakışır şekilde, tam vaktinde... Güzellik Perisi yine çok güzeldi. Davetliler, kendileri için hazırlanan şölen masasını hayranlıkla seyrettiler. O kadar özenilerek hazırlanmış bir ziyafetti ki, herkes masaya geçmek için sabırsızlanıyordu. Şatonun merdivenlerinde Şefkat Perisi belirdi. Muhteşem görünüyordu. Tabiat-taki tüm varlıklara şefkat dağıtan bu peri, bugün ışıltılıydı.

Doğum günü ziyafeti, Şefkat Perisi'nin dostlarını masaya davet etmesiyle başladı. Herkes masada kendisine ayrılan yere oturdu. Lezzetli yemeklerin tadına bakmaya başladılar. Periler hem yemek yiyip hem de sohbet ediyorlardı. Konu: Şefkat Perisi için verilecek hediyelerdi. Periler

ülkesinde, hediyeler önceden alınmaz, doğum günü perisinin isteğine göre orada hazırlanırdı. Şefkat Perisi'nin doğum gününde, kendisi için bir şey istemediğini herkes bilirdi. O her doğum gününde, aralarında dolaşıp şefkat dağıttığı insanlar için bir şeyler isterdi. Peri arkadaşları da onu kırmaz, doğum günü dileklerini yerine getirirlerdi.

Zenginlik Perisi, söze ilk başlayan peri oldu.

-Bu yıl benden ne dileyeceksin arkadaşım? Diye sordu.

O da daha önceden isteyeceği hediyeyi düşünmüş olmalı ki, hemen cevap verdi.

-Yoksul bir aile var arkadaşım. Yoksullar ama çok da iyi kalpli insanlar. Çocukları çok hasta. Onlara zenginlik diliyorum. Hem çocuklarını tedavi ettirebilsinler hem de fakirlik çekmesinler.

Zenginlik Perisi biraz düşündü.

-Önce hep beraber bu ailenin yanına gidip bir bakalım, dedi.

Tüm periler bir anda yoksul ailenin evinde belirdiler. Peri olmanın en güzel yanı, diledikleri yerde ve zamanda olabilmeleriydi. Evde neredeyse hiç eşya yoktu. Ortada bir yatak ve yatakta da küçük bir çocuk vardı. Çocuğun başında ağlayan bir kadıncağız gördü periler. Bu kadın, çocuğun annesiydi. Periler etrafı süzerken kapı açıldı, içeri bir adam girdi. Elinde birkaç kuru dal vardı. Sobanın kenarına bıraktı elindekileri. Bunları yakıp ısınacaktı. Masanın üstündeki birkaç dilim ekmek de akşam yemekleriydi. Hüzün Perisi dayanamadı bu görüntüye, birkaç damla gözyaşı süzülürdü.

-İkna oldum, dedi Zenginlik Perisi. Dünyanın en zengin insanları olmayacaklar ama biraz yardımla da kimseye muhtaç olmadan yaşayabilecekler.

Şefkat Perisi gülümsedi. O sırada evin kapısı çaldı. Bir adam, elinde çantayla kapıda duruyordu.

-Rahatsız ediyorum ama içeri girebilir miyim?
Diye sordu.

Adam, misafirini içeri aldı. Periler, meraklı gözlerle olanları izliyorlardı. Çantalı adam; evin bulunduğu arazinin çok değerli olduğunu, evi kendilerine satarlarsa, çok para kazanabileceklerini söylüyordu. Periler, kendi aralarında gülüştüler. Zenginlik Perisi, bu yoksul ama iyi yürekli çifte parayı göndermenin yolunu böyle bulmuştu. Tüm periler, bu hediyeyi isteyen periyi de bu hediyeyi veren periyi de coşkuyla alkışladılar. Tekrar şato-ya döndüler.

-Sıra bende, dedi Güzellik Perisi. Dile bakalım!

Yine düşünmedi Şefkat Perisi.

-Bir kız çocuğu var diyordu ki...

Güzellik Perisi sözünü kesti.

-Bütün çocuklar güzeldir. Kendisini çirkin zanneden bir çocuğa güzellik veremem. Çünkü o büyüdükçe ne kadar güzel olduğunu fark edecek ve en önemlisi görüntüsünden çok kalbini güzelleştirmesi gerektiğini öğrenecektir, dedi.

Şefkat Perisi gülümsedi.

-Haklısın arkadaşım, dedi. Sana katılıyorum. Bütün çocuklar çok güzeldir. Bu çocuğu da tanıyorum, kendi de kalbi de o kadar güzel ki... Fakat bebekken bir hastalık geçirmiş ve tüm vücudunda yaralar çıkmış. İyileşmiş ama yaraların izi geçmemiş. Görüntüsünden çok utandığı için hiç dışarı çıkmıyor. Arkadaşları da ondan korkuyorlar, oyunlara almıyorlar.

- Gidip Őu kızı yakından görelim, dedi Güzellik Perisi.

Periler bir evin önünde belirdiler. Bir kız çocuğu, yüzünü elleriyle kapatmıŐ ağlıyordu. Annesi telaŐla yanına geldi. Uzaktan gelen ocuk seslerinden, kadın olanları anlamıŐtı. Yine kızını oyuna almamıŐlardı. Sarıldı sımsıkı kızına. Anne kız boynu bükük oturdular kapının önünde. Tüm periler Güzellik Perisi'ne dikmiŐlerdi gözü. O sırada kapıda bir kadın belirdi.

-Bakar mısınız? Diye anne ve kıza seslendi. Ben bu mahallede oturan Fatma Teyze'nin kızıyım. Bu sene doktor oldum. Kızınızı sürekli görüyor ve vücudundaki yara izleri yüzünden acı çektiğini biliyorum. Onu tedavi ettirmek için hocalarımla ko-nuŐtum, kabul ettiler. İzin vererseniz, bugün hastaneye götürmek istiyorum onu, dedi.

Anne kız sevinçle baktılar birbirlerine. Periler gülüştü. Güzellik Perisi güzellik sunmuştu hediye olarak yaralı bir yüreğe.

Mutluluk Perisi gülümsedi.

-Arkadaşım, benden istediğin hediyeği öğrenebilir miyim? Dedi.

Şefkat Perisi bu sefer biraz düşündü. Diğer periler şaşırmıştı.

-Neden düşündün bu kadar? Diğer hediyeğer için hiç düşünmemiştin, dediler.

-Mutluluk dilediğim o kadar çok insan var ki, seçim yapmak çok zor dedi Şefkat Perisi.

- Üzülme bu kadar, mutlu olmak aslında insanların elinde, biraz çaba gösterebilirler, senin dileğine gerek kalmadan da mutluluğu yakalayabilirler, dedi Mutluluk Perisi.

Tüm periler bu sözlere hak verdi.

-Öyleyse mutluluk dileğimi bir çocuk için kullanayım, dedi Şefkat Perisi. Çünkü mutluluk en çok çocukların hakkı!

Mutluluk Perisi katıldı bu düşünceye.

-Seve seve bir çocuğu mutlu etme dileğini kabul ediyorum, dedi.

-Nereye gidiyoruz? Diye merakla sordu diğer periler.

Periler diyarındaki bu hediyeleşme, hepsini çok eğlendiriyordu.

-Yolculuğumuz bir köye, dedi Şefkat Perisi.

Küçük bir köyde, küçük bir çocuk vardı mutlu edilmesi gereken. Köye geldiklerinde çocuğu gördü periler. Kendi küçük, kederi büyük bir çocuktu bu. Hemen Hüzün Perisi'nin dudağı büküldü.

-Nesi var bu yavrucağın? Dedi.

-Babası yurt dışına gittiğinden beri yüzü hiç gülmedi, dedi. Şefkat Perisi.

-Niye yurt dışına gitti? Diye sordu diğer periler.

-Köyde iş bulamayan adam, çalışmak için yurt dışına gitmek zorunda kaldı, dedi Şefkat Perisi.

Mutluluk Perisi bunları dinliyor, dinlerken de düşünüyordu. Bu sırada periler duydukları bir sesle irkildiler.

-Babacığım, izin mi aldın, seni ne kadar çok özlemiştim. Her gece seni rüyamda görüyordum. Arkadaşlarımı babalarıyla görünce eve gelip ağlıyordum hep. Diyordu çocuk.

-Köyden çağıldılar yavrum. Bana burada iş bulmuşlar. Artık yurt dışına gitmeyeceğim. Zaten ben de sizin hasretinize dayanamıyordum, diyordu baba da.

Bu haberi duyan çocuğun yaşadığı mutluluk, sadece Hüzün Perisi'ni değil, tüm perileri duygulandırmıştı. Mutluluk Perisi'nin hediyesi de verildiğine göre yine şatoya dönme vakti gelmişti.

Hediye verme sırası, Şans Perisi'ne gelmişti. O, sürprizleri seven, çılgın bir periydi.

-Umarım şans sunacağımız kişi, bu şansını kullanmasını da bilir, dedi.

-Herkesin şansa ihtiyacı vardır ama sizi yanına götüreceğim çocuğun herkesten çok ihtiyacı var, dedi Şefkat Perisi de.

Yeni bir yolculuk için heyecanlandı tüm periler. Şefkat Perisi'nin peşine takıldılar merakla. Kendilerini bir okulun bahçesine buldular. Büyük bir sınav yapılacak ve öğrencilerin kaderi bununla belli olacaktı. Şans Perisi itiraz etti.

-Çalışmadan bir sınavı kimse kazanamaz. Başarı şans eseri değildir. Sınavda şans değil, bilgiye ihtiyaç vardır, dedi.

Şefkat Perisi tüm bilgeliğiyle gülümsedi.

-Haklısın arkadaşım ama sınav için yardım etmeyeceğiz. Hediye vermeyi istediğim kişi, şu an yolda. Onu buraya getirecek araç arızalandı.

Hâlbuki o kadar çalıştı ve bu sınavı kazanmayı o kadar hak ediyor ki... Şans yüzüne gülse, yoldan geçen bir araç onu alıp buraya getirse...

Şefkat Perisi daha sözünü bitirmeden bahçeye korna çalarak giren bir araçla irkildi tüm periler.

-İşte bu o! diye bağırdı sevinçle Şefkat Perisi.

Bir çocuk koşarak sınav binasına giriyordu. Tüm periler çok heyecanlandı. Hediye yine yerine ulaşmıştı.

Şefkat Perisi arkadaşlarına döndü.

-Çok şanslıyım ben, sizin gibi arkadaşlarım var, dedi.

Arkadaşları, doğum günü sahibinin bu samimi sözlerinden çok mutlu oldular.

Heyecan Perisi, heyecanlı heyecanlı atıldı ortaya

-Ne zaman gelecek benim sıram, dedi.

Her doğum gününde, bu sabırsız halleri güldürürdü arkadaşlarını. Yine gülüştüler.

-Bekle, dediler. Çünkü sıra Ümit Perisi'nde.

-Kime ümit götürmemi istersin, dedi Ümit Perisi arkadaşına.

-Tüm insanlığa diye mırıldandı Şefkat Perisi ve keşke gücümüz yetse... Şimdi bir hastaneye gidiyoruz.

Periler, bir hastane odasında buldular kendilerini. Hasta yatağında bir kadın vardı ve başucunda bir çocuk. Ümit Perisi tedirgin oldu.

-İyileşemeyecek bir hastalıksa, boşuna ümit vermeyelim çocuğun yüreğine, dedi.

-Hayır, dedi Şefkat Perisi. Annesi çok hasta değil ama çocuk çok karamsar. Hâlbuki güçlü görünmeli annesine. Annesini de, onun gücü kaldıracak ayağa.

Şefkat Perisi'nin cümlesi bittiğinde içeriye bir doktor giriyordu.

Eğildi, çocuğun başını okşadı. Çocuk, gözlerini açtı.

-Annem iyileşecek mi? Diye sordu acıklı bir sesle.

-Tabii ki, eğer sen güçlü bir küçük adam olduğunu gösterirsen annene, o da hemen ayağa kalkacak ve el ele gideceksiniz buradan, dedi doktor.

Çocuğun gözleri, doktordan aldığı bu ümit ışığıyla aydınlandı. Ayağa kalktı, annesinin ellerini tuttu. Kadın, gözlerini açıp da başında dimdik duran oğlunu görünce sanki can buldu. Ümit bulaşıcıydı ve doktorun verdiği bu iyileşme ümidi önce çocuğa, ardından anneye doğru yayılmaktaydı. Periler, hediyeinin sahibine ulaştığına şahit oldular.

Cömertlik Perisi, her doğum gününde, hediye vermenin ne kadar güzel bir gelenek olduğunu anlatır dururdu. O kadar cömertti ki, ona göre her şeyi paylaşmak gerekirdi. Çünkü paylaşılınca hiç kimsenin eksigi ya da fazlası olmaz, herkes eşit olurdu. Herkes eşit olunca da düşmanlık kalmaz, herkes mutlu olurdu. Bu düşüncelere sahip bir periden hediye isteme sırası geldiğinde Şefkat Perisi heyecanlandı. Ne kadar büyük bir hediye isterse, alabileceğini biliyor, arkadaşının cömertliğine güveniyordu.

-Senin hediyen biraz farklı olsa, dedi Şefkat Perisi.

Diğer periler merak ve heyecan içindeydi. Farklı olan neydi bu periden istenen.

-Dile benden ne dilersen, dedi adına yakışır bir şekilde Cömertlik Perisi.

-Sen tek bir kişiye vermesen hediyeni, dedi Şefkat Perisi.

Adalet Perisi atıldı.

-Kurallara aykırı bu, dedi. Hediyeler tek kişiliktir.

Doğru söylüyordu. Peri ülkesinin kurallarına göre; Şefkat Perisi'nin tek bir dilek hakkı vardı.

-Ama onları tek bir yürek gibi görebiliriz. Birbirinden ayıramayız ki; onlara tek bir hediye verelim, dedi Şefkat Perisi.

Artık iyice meraklanmıştı herkes. Tek kişi gibi olabilen bu çok kişi kimdi?

-Sen bizi bir götür de hediye vermemiz gereken yere, biz orada ne yapacağımıza karar verimiz, dedi Cömertlik Perisi.

Adalet Perisi de bunu uygun gördü. Tüm periler, akıllarında sorularla düştüler yola.

Periler nereye geldiklerini anlayamadılar önce. Evler yerine çadırlardan oluşan bir yerleşim merkeziydi burası. Dışarısı soğuktan ama insanlar

çok da kalın giysiler içinde değildi. Çocuklar, aç ve bakımsız görünüyordu.

-Bildim burayı, çok dolaştım buralarda ben, burası deprem bölgesi, derken gözyaşlarını tutamadı Hüzün Perisi.

-Durum anlaşılmıştır. Tüm bu bölgeye en cömert halimizle hediyelerimizi sunmak, bize vazifedir, dedi Cömertlik Perisi

Adalet Perisi'nin söyleyecek sözü yoktu.

Bir kamyon belirdi çadırların yakınında. Onun arkasında bir kamyon, bir kamyon daha; bu bir konvoydu. Kamyon kamyon yardım yağıyordu. Yiyecekler, giyecekler, barınmak için daha korunaklı çadırlar... Çocukların yüzü gülüyordu artık. Bundan güzel hediye mi olurdu? Şefkat Perisi, hediye isteyeceği periyi de, hediyeyi göndereceği yeri de çok doğru eşleştirmişti. Bu kadar ihtiyaç olan bir yere, ancak Cömertlik Perisi'nin hediyesi çare olabilirdi.

Şatoya sevinçle dönmüşlerdi.

-Sen cömertlikten istedin ama beni unuttun,
dedi İyilik Perisi.

-Seni unutmam mümkün mü? Seni ve hediyeni
en sona saklıyorum arkadaşım, dedi Şefkat Perisi.
İnan çok ihtiyacım olacak...

Aşk Perisi sırada bekliyordu.

-Dile arkadaşım, hangi iki kalbi birbirine bağlayayım, diye sordu doğum günü perisine.

-Öyle iki kalbi bağlamanı istiyorum ki; onların bağı diğer iki kişiyi de onlara bağlasın, dedi Şefkat Perisi.

Bu gece bilmece gibi konuşuyordu ve herkesi meraklandırıyordu.

-Hadi gidiyoruz, dedi arkadaşlarına.

Meraklı periler de Şefkat Perisi'ni takip etti.

Büyük ve gösterişli bir evin salonunda buldular kendilerini ve tam bir kavganın ortasında. Birbirine bağırıp çağırarak iki kişi gördüler.

-Bunlara aşk gerekli mi, sanki bir arada olmak istemiyorlar, dedi Aşk Perisi.

O sırada salona iki küçük çocuk girdi. Biri annenin, biri de babanın ayaklarına sarıldı. Kavga etmelerini istemediklerini anlatan bakışlarla öylece kaldılar.

-Haklısın, aşk en çok bunlara gerekli, dedi Aşk Perisi.

Çocuklarını bir süre seyreden çift, ağlayarak birbirine sarıldı. Böyle bir aileye gereken aşk da bulunmuştu.

-Sanırım sıra bende, dedi şatoya döndüklerinde Doğruluk Perisi. Doğruluğa ihtiyacı olan çok kişi vardır eminim. Sen kimi seçtin? Diye de ekledi.

-Haklısın, dedi Şefkat Perisi. Yeryüzündeki herkesin doğruluğa ihtiyacı var. Ama ben birini seçmek zorundayım.

Diğer periler bu seçimi çok merak etmişlerdi. Acaba şimdi nereye gideceklerdi?

Tüm periler bir mahkeme salonunun koridorunda buldular kendilerini.

-Burada verilecek hediye benden istenmeliydi, dedi sitemli sitemli Adalet Perisi.

-Arkadaşım, daha çok ihtiyacı olan birine vereceksin sen hediyeni. Adalet için ilk hüküm yüreklerde verilir. Sen bir yüreğe adalet götüreceksin. Lütfen sıranı bekle! Dedi Şefkat Perisi.

Adalet Perisi hem siteminden utandı hem de vereceği hediye için daha çok meraklandı.

-Ben hâlâ bekliyorum, dedi sabırsız bir şekilde Doğruluk Perisi. Hediyemi kime vereceğimi artık öğrensem.

O sırada, elleri kelepçeli bir adam göründü koridorun başında.

-Ortada bir suç varsa, ben yokum, dedi Doğruluk Perisi.

-Ortada bir suç var ama bu kelepçeli adama ait değil, dedi Şefkat Perisi de.

-Nasıl? Diye sordu tüm periler.

-Anlatayım, dedi Şefkat Perisi. Bu adam iftira nedeniyle burada bulunuyor. Komşusu, kumar borcu yüzünden ailesinden gizli sattığı mücevherleri, bu adamcağızın çaldığını iddia etti.

-O zaman doğruluğa bu adamın değil, komşunun ihtiyacı var, dedi Doğruluk Perisi.

Cümlesi biter bitmez koridorda komşu belirdi. Kelepçeli adamın yanına koşarak geliyordu.

-Affet komşum, çok vicdan azabı çektim. Şimdi her şeyi itiraf edeceğim. Sen ve ailen beni bağışlayın, diyerek ağlıyordu.

Kelepçeli adamın eşi ve çocukları koridorda görüldüğünde dava sonuçlanmıştı bile. Babalarına gururla sarıldı çocuklar. Eşi de koluna girdi, masumluğu ispatlanmış adamın. Tüm aile, alınları ak ve başları dimdik çıktılar binadan.

-Bana ihtiyaç duyan kimse bulamazsın arkadaşım, kimse akılsız olduğunu düşünmez, dedi Akıl Perisi.

Şefkat Perisi güldü bu sözlere. Doğruydu aslında, kimse akılsız olduğunu kabul etmezdi yeryüzünde.

-Bazı insanların da aklını başına getirecek dersler verilmeli, dedi Şefkat Perisi.

Bu bilgece yorum tüm perilerin hoşuna gitti.

-Mademki sıra Akıl Perisi'nde, bir ders verme işi yapalım öyleyse, dedi Şefkat Perisi.

Bu sözler de perileri meraklandırdı. Eğlenceli bir yolculuk olacak diye düşündüler.

Periler, bir çocuk parkında buldular kendilerini. Okul kıyafetli bir çocuk, salıncakta sallanıyordu. Periler birbirlerine baktılar. Okul saatinde hem de okul kıyafetleri ile parkta oyun oynayan bir çocuk, onları şaşırtmıştı.

-Bu çocuk aslında çok akıllı ama okumak istemiyor. Gizli gizli okuldan kaçıp vaktini boşa harcıyor, dedi Şefkat Perisi.

Periler kime ders verilmesi gerektiğini anlamışlardı.

Parka, üstü başı perişan bir adam girdi. Bir banka geçip oturdu. Tüm arkadaşları okulda olduğu için parkta tek başına kalmış okul kaçağının da canı çok sıkılıyordu. Gelip adamın yanına oturdu.

-Neden üstün başın böyle kirli, diye sordu.

-Ben sokaklarda yaşıyorum, dedi adam. O yüzden kıyafetlerim böyle.

-Neden sokakta yaşıyorsun ki? Diye sordu çocuk.

-Benim işim de yok, param da. Bu yüzden kalacak yer de bulamıyorum, yiyecek yemek de, dedi adam.

-Niye çalışmıyorsun? Diye sordu çocuk.

-Ben senin yaşlarındayken hep okuldan kaçardım. Okulumu bitiremedim. Eğitimi olmayan insana da, ne iş var ne para! Dedi adam.

Çocuğun gözleri kocaman açıldı. Okuldan kaçan birinin sonunu, kendi gözleriyle görmüştü. Adamdan izin isteyip okuluna koştu.

-İşte, aklın başa gelme anı, dedi Akıl Perisi.

Tüm periler gülmeye başlamıştı. Hediye yerine ulaştığına göre de şatoya dönme vakti gelmişti.

-Benim hediyemin sırası geldi, dedi Cesaret Perisi.

-Küçük bir yüreğe gitmeye hazır mısınız? Dedi Şefkat Perisi de arkadaşına.

-O küçük yüreği, kocaman bir hale dönüştürelim bakalım, dedi Cesaret Perisi de.

"Ameliyat olmayacağım!" diye çırpınan bir çocuğun yanındaydı tüm periler. "Ameliyat olmazsan, iyileşemezsin" diyordu çocuğun annesi de.

-Ne ameliyatı olacak bu yavru? Diye sordu Cesaret Perisi.

-Kalbinde bir sorun var ama doktorlar tehlikeli olmadığını defalarca söylediler. Gel de bunu ufaklığa anlat, dedi Şefkat Perisi.

Cesaret Perisi düşündü.

-Sen de benim gibi ameliyat mı olacaksın?

Bu soru, çocuğun oturduğu banka yaklaşan ondan yaşça çok küçük bir kızdan geldi.

-Ben ameliyat oldum. Hiç acımadı. Hem ameliyattan önce koşarken çok yoruluyordum. Şimdi bütün gün oyunlar oynuyorum. Koşuyorum, zıplıyorum ama hiç yorulmuyorum. Beni ameliyat eden

doktor amcalara teşekkür etmeye geldik şimdi annemle, diye tamamladı sözlerini küçük kız ve annesinin elini tutup uzaklaştı oradan.

-Ameliyattan korkmama gerek yok galiba, dedi çocuk da annesine. O küçücük kız korkmuyorsa, ben de korkmam.

Cesaret Perisi, cesur bir kız çocuğu aracılığıyla ulaştırmıştı hediyesini bu yavruya.

Şatoya döndüklerinde Hüzün Perisi, her zamankinden daha üzgün görünüyordu. Meraklandı diğer periler.

-Siz, herkesi mutlu edecek hediyeler veriyorsunuz ama benim elimden gelen sadece hüzün, dedi arkadaşlarına.

-Üzölmek zamanı değil şimdi, benim senin hediyeine de ihtiyacım var, dedi Şefkat Perisi.

Hüzün Perisi'nin gözleri doldu.

-Sen de, sevinsen de, üzölsen de hep ağlamaklısın diye güldü diğer periler.

-Nereye gidiyoruz, dedi Hüzün Perisi. Benim hediyemi vereceğim insan kim?

-Aslında sen hediye olarak sunmayacaksın hüznünü ama senin verdiği hüzünle başkalarına mutluluk kapısı açılacak, dedi Şefkat Perisi.

Yine çok gizemli konuşmuştu ve diğer periler Şefkat Perisi'nin ne sürprizler hazırladığını yine çok merak etmişlerdi.

Bir iş yerinde buldu kendilerini periler. İnsanlar çok meşgul görünüyorlar, sürekli koşturup duruyorlardı.

-Bunların hüznolenecek vakti yok bence, dedi Hüzün Perisi.

-Benim istediğim de, bunların biraz hüznoleneceği, dedi Şefkat Perisi.

Herkes "Neden?" diye sordu.

-Çünkü o kadar kaptırmışlar ki çalışmaya kendilerini, kaçırdıkları güzelliklerin farkında değiller. Zaman akıp gidiyor ama buradaki hiç kimse zamanı sevdikleriyle geçiremiyor. Çocukları her gün yeni bir şeyler keşfediyorlar hayata dair. Anne ve babaları, burada koştururken çocuklarının bu keşiflerini kaçırıyorlar. Bilmiyorlar ki, giden zaman geri gelmeyecek ve o çocuklar hep çocuk kalmayacak.

Bu duyguyla onları hüznlendirmeni istiyorum. Deprem bölgesinde verdiğimiz hediye gibi, ortak bir hediye olsun bu ve herkese son hüznünü. Sanırım Adalet Perisi buna da karşı çıkmayacaktır

Tüm periler hak verdiler söylenenlere. Onlar, parayla mutluluğun satın alınamayacağını bilen varlıklardı.

İşyerine bir sessizlik çöktü. Tüm çalışanlar önce yerlerine oturdular. Dalgın, düşünceli bakışlarla etrafı süzdüler. Sonra hepsi telefonlarına sarıldı. Aradıkları kişilere söyledikleri ilk söz "Seni özledim ve seni çok seviyorum" oldu. Çoğu da, iş çıkışı gidilecek aile yemeği için yer ayırttı. Eşlerin ve çocukların gönlü alınmış, oradakilerin hüznü de, sevdiklerinin sesini duyup varlığını hatırlayınca dağılmıştı.

-Hüzün Perim, bak kaç kişiyi mutlu ettin!" dedi Şefkat Perisi.

Hüzünden mutluluğa yol açmak da ancak şefkatin başarabileceği bir işti.

-Benim sıram gelmiş olmalı, diyerek çıktı ortaya İlgi Perisi.

-Seni çok ihtiyacı olan birine götüreceğim arkadaşım dedi, Şefkat Perisi

-İlgiye kimin ihtiyacı olmaz ki! Dedi diğer periler iç çekerek.

Doğruydu, yaşayan her canlı kendisine ilgi gösterilmesini ister, ilgilenilmezse de, kendini değersiz hissederdi.

Bir evin balkonunda belirdi tüm periler. Evin babası gazetesini okuyor, anne televizyon seyrediyor ve evin çocuğu da masa başında ödevleriyle meşgul oluyordu.

-Sıradan bir aile ortamı değil mi? Diye sordu İlgi Perisi.

-Bir sorun yok gibi görünüyor, dedi diğer periler de.

O sırada çocuk annesine seslendi:

-Anne, şu problemi çözemiyorum!

Dizisini kaçırmak istemeyen anne:

-Babana sor, dedi.

Annesinin bu sözü üzerine babasının yanına gitti çocuk.

-Şu evde bir rahat gazete okuyamıyorum, cevabını aldı babadan da.

Küçük çocuk, boynu bükük tekrar masanın başına geçti.

-Şimdi anladım, dedi İlgi Perisi. Daha okul ödevlerinin çözümünde çocuğa ailesi yardımcı olmazsa, hayata dair problemleri çözmede kim yardımcı olacak?

Periler, İlgi Perisi'nin söylediklerini düşünürken baba gazeteyi elinden bıraktı, anne televizyonu kapattı.

-Neler oluyor? dedi periler.

-Sanırım İlgi Perisi iş başında, dedi Şefkat Perisi gülümseyerek.

Anne ve baba, masadaki çocuğun yanına geldiler. Çocuğun başını okşayarak okul problemlerini çözmesinde yardımcı oldular. Hayatta karşılaşılabileceği tüm problemlerin çözümünde de, yardımcı olacak kadar çok sevdiklerini anlattılar sonra. Böy-

le bir ilgiyle büyüyen çocuk, zaten hayatta karşısına çıkabilecek tüm zorlukları yenebilecek güçte olacaktı.

Hoşgörü Perisi her doğum gününde sessizce sırasını bekler, bazen de sabırsız arkadaşlarına sırasını verirdi. "Sıra sende" dediklerinde de "Hay hay" derdi itirazsız.

Şefkat Perisi seslendi:

-Hoşgörü Perisi, hediyeni verme vakti geldi, hazır mısın?

-Elbette, dedi. Hoşgörü Perisi de. Güzel işler yapılacaksa, ben her zaman hazırım.

Diğer periler alkışladı bu cevabı.

-Tüm dünyanın sana ihtiyacı var, biliyorsun değil mi? Dedi Şefkat Perisi.

-Aslında ben tüm insanların içinde varım. Eğer yüreklerine daha çok söz hakkı verirlerse, bana da o kadar kolay ulaşabilirler, diye cevapladı Hoşgörü Perisi de arkadaşının sorusunu.

Yemyeşil bir bahçenin ortasında buldu kendilerini periler. Ağaçlar ve çiçeklerle dolu bahçede, kuş sesleri yankılanıyordu.

-Ne güzel bir manzara, dedi Güzellik Perisi.

Tüm periler, yüzlerindeki hayran ifadeyle arkadaşlarına katıldılar. Bu güzel manzaraya hiç yavaşlamayan bir ses yankılandı bahçede.

-Ben senin büyüğünüm, bu bahçe benim hakkım, diye bağırıyordu bir adam.

-Benim bildiğim, küçükler koruyup gözetilir ve küçüklere hak tanılır önce, diyordu diğer adam da.

Şefkat Perisi, arkadaşlarına durumu şöyle açıkladı:

-Bu iki adam, aslında kardeş. Babaları öldükten sonra, onlara miras kalan bu bahçeye her ikisi de ev yapmak istiyor. İki de birbirlerinin isteklerine karşı hoşgörüyüyle yaklaşmadıkları için bir türlü anlaşamıyorlar.

Hoşgörü Perisi, iki adamı şöyle bir süzdükten sonra "Çözüm kolay" deyiverdi. Onun cümlesi biter bitmez büyük kardeş konuşmaya başladı.

-Bak kardeşim, haklısın, sen küçüksün ve ben senin haklarını gözetmeliyim. Ama bu bahçeyi ben de çok seviyorum. Gel, buraya iki katlı bir ev yapalım. Hem biz bundan sonraki hayatımızda birbiri-mize destek oluruz hem de çocuklarımız kardeş gibi büyürler.

Bu konuşma sırasında kenarda bekleyen iki kardeşin eşleri ve çocukları da sevinçle el çırpıyorlar.

-Yaşasın! Artık hep bir arada olacağız, diye bağırıyorlar.

-Birbirinin duygularına, düşüncelerine ve isteklerine hoşgörü ile yaklaştığın zaman çözülemeyecek sorun kalmaz, dedi Hoşgörü Perisi.

Hediye yerine ulaşmış, herkes mutlu olmuştu. Şatoya gönül rahatlığıyla döndü periler.

-Sıra bende! Dedi coşukulu bir sesle Dostluk Perisi.

Kime verirse versin hediyesini, sonunda dostluk kazanacaktı. Bu yüzden tüm periler, Dostluk Perisi'nin bu coşkusuna hak veriyorlardı.

-İki arkadaşı ziyaret edeceğiz. Gerçek dostluğun ne kadar kıymetli olduğunu unutmuş iki arkadaş, dedi Şefkat Perisi.

Diğer periler yine meraklandı. Yeni bir serüven onları bekliyordu.

Büyük bir evin bahçesinde belirdi tüm periler. 'Hediyein sahibi burada olmalı' diye düşündüler. Yemyeşil bir bahçede, neşe içinde kahvaltı eden bir aile gördüler.

-Burada herkes çok mutlu, sorun ne olabilir ki? Diye sordular birbirlerine.

Mutlu ailenin kahvaltısı, çalan kapı ziliyle bölündü. Ailenin babası, kapıyı açmak için içeri geçti. Kapıda küçük bir kız dikiliyordu.

-Siz Reha Amca mısınız? Diye sordu.

Adam, kızı tanımıyordu. Onun kendisini tanımasına da şaşırmişti.

-Buyur kızım, ben Reha, dedi tereddütle.

Kız, adama uzun uzun baktı.

-Ben Seha'nın kızayım diyebildi sadece.

'Seha' ismini duyunca adamın yüzü bembeyaz oldu. Seha onun çocukluk arkadaşı, Seha onun yol arkadaşı ve Seha yıllardır içinde olan yaranın ismiydi.

Adam bunları düşünürken kız etrafına bakınıyordu.

-Babam hastanede, bir kaza geçirdi ve ayıldıktan sonra sizi görmekte ısrar etti. Umarım onu kırmazsınız, dedi.

Adam ne diyeceğini şaşırdı. Karşısındaki kız Elvan'dı. Onu, en son altı yaşındayken görmüştü. Şimdi o büyümüş, bir genç kız olmuştu. Doğduğu

günü bile hatırladığı bu kızın karşısında, kendini buruk hissetti.

Genç kızla adamın sessizliği uzun sürdü. Ev sahibi kadın, eşini merak edip kapıya gelmişti.

-Bak bu kız Elvan, diyebildi adam.

Kadın da ağlamaklı olmuştu. Bu kızla kendi kızı arasında sadece ay farkı vardı, yaşittılar ve altı yıl birlikte büyümüşlerdi. Ilgaz da, anne ve babasını merak edip kapıya geldiğinde karşında gördüğü kızı bir yerlerden tanıdığını düşünüyordu. Ilgaz'ın annesi "Elvan'ı tanıdın mı?" diye sorunca çocukluk arkadaşını çıkartabildi. Hasretle Elvan'a sarıldı kız, babasıyla babasının küslüğünü unutarak...

Zor bir karşılaşmaydı bu. Ne söyleyeceğini, ne yapacağını bilemiyordu kimse. Elvan yineledi:

-Babam hastanede. Onun yanında olmalıyım. Gelmek isterseniz, hep birlikte gidelim.

Şimdi ne olacaktı? Kadın, eşinin kolunu tuttu.

-Hastanede ziyaretini bekleyen bir insanı kıramazsın, dedi. İÇeri gir kızım, biz ailece hazırlanıp geliyoruz, dedi Elvan'a da.

Ilgaz, çocukluk arkadaşı Elvan'ı elinden tutarak içeri aldı. Bahçedeki kahvaltı masasına buyur etti. Bir bardak çay doldurup "Hemen hazırlanıp geliyorum" dedi. Çabucak hazırlanıp Elvan'la birlikte hastanenin yolunu tuttular ailece.

Hastane odasının kapısına geldiklerinde adam tereddüt etti. On yıllık bir küslük vardı arada. Kadın, hiç istemediği bu küslüğü bitirecek adımı zorla attırdı eşine. İÇeri girdiklerinde her yanı sargılar içindeki hastayı gördüler. Büyük bir trafik kazası atlatılmıştı. Neyse ki ölüm yoktu. Ölümden kıl payı kurtulan Seha, gözlerini açar açmaz can dostunu görmek istemişti.

Hastane odasına sessizlik hâkimdi. İki can dostu, yıllarca birbirine düşman eden olayı düşündüler. Ortak olarak başladıkları işte, para sorunu yaşamışlardı. Parayı temin edecekleri insanı

Seha'nın gözü tutmamıştı, bu nedenle büyük bir kavgaya tutuşmuşlar ve sonuçta da on yıl görüşmemişlerdi. Aslında Seha haklı çıkmıştı. Reha, daha sonra para aldığı insanın bir dolandırıcı olduğunu öğrenmiş, bu yüzden çok zor günler geçirmişti. Gururu yüzünden de arkadaşına gelip "Özür dilerim, sen haklıymışsın" diyememişti. Sadece gurur, iki dostun ayrı geçen on yılına neden olmuştu.

Periler, tüm bu hikâyeyi Şefkat Perisi'nden dinlediler.

-Sıra bende, dedi Dostluk Perisi kararlı bir şekilde ve ekledi. Şu hastane odasını ısıtalım bakalım.

Sözünü bitirir bitirmez odada bir ses yankılandı:

-Dostum!

Reha'dan geldi bu ses. Sarıldı arkadaşının ellerine. Seha da aynı sesle cevap verdi arkadaşına.

-Dostum!

Dostluk Perisi tüm sıcaklığını sunmuştu iki yüreğe de ve buzlar eriyivermişti. Yine dostluk kazanmıştı...

Periler, on yıllık küslüğün bitişini ve hastane odasındaki o sıcacık manzarayı gördüklerinde iki ailenin bundan sonra kolay kolay birbirlerinden ayrılmayacaklarını düşünüyorlardı. Ailelerin iki kızı çoktan kaynaşmış, çocukluklarında olduğu gibi el ele tutuşup oturmuşlardı.

-Görev tamam, dedi Dostluk Perisi.

Şefkat Perisi de gülümseyişiyle onayladı arkadaşasını, döndüler şatolarına.

-İnsanlara vefa duygusunu hatırlatma zamanı geldi mi? Diye sordu Vefa Perisi.

Gülümsedi Şefkat Perisi.

-Gel güzel dostum, dedi. Seni en çok ihtiyacı olana götüreceğim.

Deniz kenarında, yaşlı bir kadının yanında belirdi periler. Kadın dalgın dalgın uzakları seyrediyordu.

-Bu teyzeciğin nesi var? Dedi Hüzün Perisi.

-Vefasız bir oğlu, dedi Şefkat Perisi kızgın bir sesle.

Eşini kaybettikten sonra kadıncağız, tüm umutlarını bağladığı oğlu için saçını süpürge etmişti. Gece gündüz çalışmış, onu en güzel okullarda okutmuştu. Oğlu, büyük şehirde iş bulup çalışmaya

giderken bağına taş basmış, onun çok iyi yerlere gelmesi için sürekli dua etmişti. Annenin duaları kabul olmuş ya, oğlu çok büyük bir şirkette müdür olmuştu. Aslında annesine düzenli para gönderiyordu. Ancak annesinin istediği para değildi. Yıllarca bin bir zahmetle büyüttüğü oğlunun yüzünü görmek, kokusunu duymak istiyordu. Her gün deniz kenarında oturur, bir gemiyle giden oğlunun başka bir gemiyle dönüşünü beklerdi.

Şefkat Perisi, yaşlı kadının hikâyesini anlatmayı bitirdiğinde gözler Vefa Perisi'ni aradı. Ortalarda görünmeyen Vefa Perisi'nin aslında mühim bir işi vardı. Yaşlı kadının oğlunun yanındaydı.

-Müdür Bey, eşiniz telefonda, dedi sekreter.

Eşiyle telefonda görüşen müdür, aceleyle iş yerinden çıktı. Eve geldiğinde eşini ve oğlunu koyun koyuna yatarlarken gördü. Kadın, eşinin ayak sesiyle uyanmıştı. "Ses çıkarma, ateşi düştü, şimdi uyudu" dedi. Küçük çocuk biraz ateşlenmişti. Tüm telaş bundandı. Müdürün aklına bir an annesi geldi.

Hastalanıp ateşlendiği gecelerde, nasıl başında beklediğini hatırladı. Eşinin o telaşı, annesinin telaşını anımsattı. Bir suçluluk duygusu oluştu yüreğinde. 'Bu kadar özenle büyüttükleri oğulları ya bir gün kendisi gibi ihmal ederse annesini' diye düşündü. Ne kadar üzülmüşlerdi. Eşine:

-Hazırlanın, yarın annemi ziyarete gidiyoruz, uzun bir sürede kalacağız, dedi.

Vefa Perisi geri döndüğünde telefonu çalıyordu kadının. Kadın:

-Oğlum arıyor, çılgıyla açtı telefonu.

Periler güldüler.

-Hediyeni vermeye gittin sanırım, dedi arkadaşına Şefkat Perisi.

-Evet, dedi Vefa Perisi. Bugün telefonla mutlu olan teyzemiz, yarın oğlunun ve torununun ziyaretiyle sevinçten deliye dönecek.

-Tüm evlatlara vefa duygusu aşılmalı ki, ane babalar hep mutlu olsun, dedi periler ve döndüler şatolarına.

-Kim acıma duygusunu unutmuş, kime hatırlatalım arkadaşım, hediyen kime? Diye sordu Acıma Perisi.

Kendini savunmaktan aciz olanlara zulmeden herkese vermek isterim aslında bu hediyeyi ama gücümüz yetmez, dedi çaresizce Şefkat Perisi.

-Gücümüz yettiğine ulaşırsınız o zaman biz de, dedi Acıma Perisi arkadaşını avutan bir sesle.

Bir hayvan barınağının önündeydi tüm periler.

-Ben buralarda dolaşmayı sevmiyorum. Terk edilmiş bu hayvanlar, bana o kadar hüznün veriyor ki... Dedi yine gözü yaşlı Hüzün Perisi.

-Tam üstüne bastın arkadaşım, hediyeimiz terk edilen bir hayvan için olacak zaten, dedi Şefkat Perisi de.

Kafeslerden birinin önüne geldiler. Yaşlı bir köpek, içeride sessiz sessiz oturuyordu.

-Bu köpeğin sahibi yaşlı bir adamdı. O ölünce çocukları, bu emanete sahip çıkamadılar ve köpeği getirip buraya bıraktılar. Zavallı köpek geldiğinden beri hiçbir şey yemedi. Terk edilmenin acısını yaşıyor, dedi Şefkat Perisi.

Tüm periler çok üzüldüler köpeğin haline. Bir aile ortamında büyüyüp yetişmiş hayvanların barı-

nağa terk edilmesinin ne kadar yanlış olduğunu düşündüler.

-Bizler fazlasıyla acıdık bu hayvancağıza ama benden istediğin hediyeı anlayamadım, dedi Acıma Perisi.

-Yaşlı adamın küçük oğlu bu köpeğı çok se-verdi ama ona sorulmadı ne istediğı. Ona verelim hediyeı. Eğer o köpeğın haline acırsa...

Şefkat Perisi'nin cümlesi bitmemiştı. Küçük oğul, barınağın önüne gelmiş, yetkililerle konuşuyordu. Periler çok heyecanlandı. Ne olacağını merak ediyorlardı. Barınak görevlisi, köpeğın geldiğinden beri hiçbir şey yemediğini, hiç uyumadığını, hatta hiç sesi çıkmadığını anlatınca çocuk o kadar üzöldü ki... Hemen kafesin başına geldi. "Dost" diye seslendi. Köpek, babasının en yakın dostuydu. O yüzden babası ona 'Dost' ismini koymuştu.

Dost, tanıdık bir ses duyunca canlandı. Kafesin kapısına koştu. Sadece ses değil, yüz de tanıdıktı. Sevinçle kuyruğunu sallamaya ve havlamaya

başladı. Görevli kapıyı açar açmaz Dost'la küçük oğul birbirlerine sarıldılar. O kadar acıklı bir sahneydi ki bu, tüm periler duygulandı. Çocuk, barınak görevlisine:

-Dün gece babam rüyamda, Dost'un çok yalnız olduğunu anlattı. Ama garip olan şey, ben bu rüyayı yeni hatırladım. Koşarak barınağa geldim. Rüya doğruymuş, Dost çok yalnızmış, dedi.

Periler gece görülen rüyanın Acıma Perisi sayesinde şimdi hatırlandığını anladılar. Kendi aralarında gülüştiler. Dost, yeni yuvasına gitmek için ayrıldı barınaktan. Sürekli salladığı kuyruğu, ne kadar mutlu olduğunu gösteriyordu.

-Darısı barınaklardaki tüm yuva bekleyen hayvanların başına!" dedi. Şefkat Perisi.

Arkadaşları da bu dileğin gerçekleşmesini umut ederek ayrıldılar oradan.

Korku Perisi biraz endişeliydi.

-Benim hediyemi verebileceğim biri var mı? İnsanlara korku sunmak, senin isteyebileceğin bir şey değil, dedi.

Haksız da sayılmazdı. Korku duygusu kime hediye edilebilirdi ki?

-Endişelenme arkadaşım, senin yerin hazır dedi Şefkat Perisi.

Herkes yine heyecan ve merakla yeni serüveni beklemeye başladı.

Bütün periler, bir evin mutfağında belirdiler. Evin annesi yemek hazırlıyordu. Küçük çocuk, merakla annesini izliyordu. Annesi:

-Hava çok güzel, neden dışarıda oynamıyorsun? diye sordu çocuğa.

-Senin yanında kalmak istiyorum, dedi çocuk.

Periler meraklanmıştı. Kimin korkuya ihtiyacı vardı ve neden korkması gerekiyordu? Onlar bu soruların cevabını beklerken annesinin balkona çıkmasını fırsat bilen çocuk, gizlice kibriti aldı ve mutfaktan ayrıldı.

-Durum şimdi anlaşıldı, dedi Korcu Perisi. Ateşin ne kadar korkunç bir şey olduğunu, bu ufaklığa anlatmak olacak benim hediyem.

Şefkat Perisi gülümsedi.

-Evet arkadaşım, bu ufaklığı korumak için ona ateşle oyun oynanmayacağını öğretmeliyiz, dedi.

Anne, çocuğunun ortadan kaybolmasından şüphelendi. Ne zaman ortadan kaybolursa ve sesi çıkmasa, elinde bir kibritle buluyordu onu. Yine aynı şey oldu. Çocuk diğer odada, elinde kibrit, ateş yakmaya çalışıyordu. Anne bir çığlık attı. Hemen çocuğun elinden kibriti aldı. Onu karşısına oturtup yangına sebep olabileceğini anlattı. Bu konuşmayı her seferinde yapıyor ama çocuk her fırsatta eline kibriti alıp ortadan kayboluyordu.

-Bu böyle olmaz, dedi Korku Perisi. Bu ufaklığa bir ders lazım.

Bu arada çocuk, annesinin kucağında uyuyakalmıştı. Annesi şaşırıldı.

Bu saatte niye uyudu ki bu çocuk? Ateşi mi var acaba?" dedi.

Ateşini kontrol etti ama ateşi yoktu. Çocuğu odasına yatırdı. Kendisi de mutfağa geçti.

Periler, aniden bastıran bu uykunun sebebini anlamışlardı. Bir çocuğa uykuda ders vermek akıllıca bir işti. Çocuk rüyasında elinde bir kibritle mutfakta oturuyordu. Bir kibrit, iki kibrit, üç kibrit derken hayalini kurduğu ateşi yakmıştı. Ama nasıl olduysa, elindeki kibrit yere düştü. Önce halılar, sonra perdeler ve ardından ev, büyük bir hızla yanmaya başladı. Çocuk, alevlerin ortasında kalmıştı. Çığlık çığlığa yardım istiyordu. Ama sesini kimse duymuyordu. Çocuğun çığlıklarına annesi yetmişti.

-Yavrum yavrum! diye çocuğuna seslendi.

Çocuk bu müşfik sesle kâbusundan uyandı.

-Anneciğim bütün ev yanıyordu, dedi.

Rüyasını anlattı annesine çocuk Annesi de, ateşle oynamaya devam ederse, bu rüyanın gerçekleşebileceğini söyledi.

-Anneciğim söz, bir daha asla ateşle oynamayacağım! Dedi çocuk.

Rüyasındaki yangın onu o kadar korkutmuştu ki...

Korku Perisi hediyesini en güzel şekilde sunmuştu. Tüm periler çok mutlu olarak döndüler şatolarına.

-Hadi biraz neşelenelim, dedi. Neşe Perisi.

-Neden olmasın arkadaşım, neşelenmek herkesin ihtiyacı, dedi Şefkat Perisi.

Eğlenceli bir serüven bekliyordu tüm perileri.

Bir çocuk yuvasında buldular kendilerini. Neşelenmeye en çok ihtiyacı olanlar, bu kimsesiz yavrucaklardı.

Anne babası olmayan çocukların kaldığı yuvada, bugün tam bir sessizlik vardı. İçlerinden birine yuva bulunmuştu. Yeni ailesi, bugün onu almaya gelecekti.

İçlerinden birine yuva bulunduğu için neşeli olması gereken çocuklar, aksine çok hüznüydü. Çocukların hüznünün sebebi; evlat edinilecek çocuğun iki kardeş olması ve kardeşlerden birinin yuvada kalmasıydı. Kardeşlerin bütün gece birbirlerine sarılıp ağlamasına tanık olmuşlardı arkadaşları. O yüzden çok üzgündüler.

Çocukların hikâyesini öğrenen periler de üzüldüler.

-Çocuklara üzölmek yakışmaz, dedi Neşe Perisi. Onlar hep gülmeli!

Gülmeli de, onları güldürecek ne olabilirdi? Periler düşünürken evlat edinecek aile de yurda gelmişti.

-Buldum! Dedi Neşe Perisi.

Aile, elleri kolları dolu gelmişti. Zaten çocukları çok seviyorlardı. Ellerindeki hediyeleri çocuklara dağıttılar. Çocukların yüzleri biraz güldü.

Çocukların yüzlerindeki üzgün ifadeyi, aile de sezmişti. Yurt müdürünün yanına gidip bunun sebebini sordular. Müdür, bugün alacakları çocuğun iki kardeş olduğunu ve ayrılacakları için çok ağladıklarını anlattı aileye. Diğer çocuklar da onların bu haline üzölmüşlerdi. Bunları duyan karı koca birbirine baktı. O anda kararlarını verdiler.

-Müdür Bey, biz iki kardeşi de evlat edinmek istiyoruz!

Müdür bunu duyunca çok şaşırıldı ama çok da sevindi. Bu haber tüm yurda yayıldı hemen. Yurtta bir bayram havası esti. İşlemler birkaç gün uzayacaktı ama iki kardeş aynı evde yaşayabileceklerdi. Arkadaşları da o kadar sevindiler ki, birbirlerine sarılıp kutladılar bu müjdeyi.

- Çocuklara bu neşe yakışır, dedi Neşe Perisi.

Tüm periler alkışladılar onu. Yurtlardaki tüm kimsesiz yavruların yuva bulması dileğiyle şatolarına döndüler.

-Beni sunacağın yürek kim acaba? Diye sordu Bağıslama Perisi.

-Sıra sende demek arkadaşım. Seninle şifa bulacak dertli bir yürek var, dedi Şefkat Perisi de.

Acaba yeni sürprizi neydi?

Bir çay bahçesindeydi periler. Bir masada, küçük bir kız çocuğuyla bir kadın oturuyordu.

-Anne, babam bu akşam da eve gelmeyecek mi? Diye sordu küçük kız.

-İşleri uzamış, bu akşam da gelemeyecekmiş, dedi, anne.

Kız mızızlandı.

-Hep böyle diyorsun. Babam günlerdir eve gelmiyor. Onu çok özledim, dedi hüznü bir sesle.

Kadın, üzgün üzgün baktı kızına. Onu teselli edecek bir sözü yoktu. Çaresiz hissetti kendini. Gözleri doldu.

Karı koca boşanmak üzereydi. Kocasını öyle bir hata yapmıştı ki, kadın bir türlü affedemiyordu. Oysa adam çok pişmandı. Fakat özürleri ve barışma çabaları sonuç vermemişti.

-Eşinin suçu nedir? Diye sordu Bağışlama Perisi.

-Kendilerine bir ev almak için yıllarca çalışıp para biriktirmişlerdi. Adam, eşine sormadan bir arkadaşına borç verdi. Borç verdiği kişi de parayı geri ödemedi. Kadın, boşa giden emekleri için hep eşini suçladı. O kadar kavga ettiler ki, sonunda ayrılmanın eşiğine geldiler. Adam, aslında eşini de kızını da çok seviyor, dedi Şefkat Perisi.

-Böyle bir şey için küçük bir kız babasız büyümemeli, dedi Bağışlama Perisi.

Sözünü bitirdiğinde çay bahçesinin kapısında, elinde çiçeklerle bir adam görüldü. Küçük kız:

-Babacığım! Diyerek adama doğru koştu.

Kadın ayağa kalktı. Adam, kızını kucaklayıp eşinin yanına geldi.

-Çok güzel bir iş buldum. Kaybettiğimiz tüm parayı, çok kısa sürede kazanacağım. Bir daha da sana sormadan kararlar almayacağım. Beni bağışla, dedi.

Küçük kız, anne ve babasının elinden sıkıca tuttu.

-Ben ikinizi de çok seviyorum ve sizi hep yanımda istiyorum, dedi.

Bağışlama Perisi'nin de yardımıyla kadın daha fazla direnemedi. Tüm aile, el ele çay bahçesinden ayrıldı.

-Ne güzel bir tablo, dedi Güzellik Perisi.

-Hatasını anlayan sevdiklerimizi bağışlamasını bilmeliyiz. Yoksa herkes yalnız ve mutsuz kalır bu hayatta, dedi Bağışlama Perisi.

Ne doğru sözdü. Çünkü bağışlamak en büyük erdemdi.

-Bağışlama Perisi'nden sonra benim hediyem anlamlı olacak, dedi Pişmanlık Perisi.

-Haklısın, yaptığı hatalardan pişmanlık duyan insan, bağışlanmayı diler ve anlayışlı insan da bağışlamayı bilir, dedi Şefkat Perisi de. Öyleyse senin sıran geldi. Şimdi senin hediyeni yerine ulaştıralım, diye de ekledi.

Bakalım yeni hediyenin sahibi kimdi?

Periler yine merakla çıktılar yolculuklarına. İssız bir ormanın içinde, bir kulübede buldular kendilerini. İçeri bir adam girdi. Elindeki odunları şöminenin önüne bıraktı. Bir fincan aldı kendine, kahve hazırladı. Gidip cam kenarına oturdu. Periler merakla izliyorlardı adamı. Bu ıssız ormanda niye tek başına yaşıyordu? Kimden, neyden kaçıyordu da gelmişti buraya? Herkes merak içindeydi.

-Bu adamın hikâyesini merak ediyorsunuz değil mi? Diye sordu arkadaşlarına Şefkat Perisi.

-Evet dedi, herkes.

Şefkat Perisi de anlatmaya başladı.

-Bu adamın bir kızı vardı. Adam, eşini erken yaşta kaybedince kızına çok düşkün olmuş, ona bütün ömrünü adamıştı. Kızı bir gün karşısına 'evleneceğim adam' diye birini getirdiğinde de çok telaşlanmış, adamı araştırmış, kızına uygun biri olmadığını öğrenmişti. Bunu kızına bir türlü anlata-madı. Kızı, kendisini dinlemeyip o adamla evlenince hayata küsüp buraya yerleşti. Zaten kızından başka kimsesi olmadığı için arayanı soranı da yok.

-Kızına ne oldu? Diye sordu Pişmanlık Perisi.

-Aslında ziyaret etmen gereken kişi, yaptığın-dan pişman olması ve bunu babasına itiraf et-mesi gereken kişi o, dedi Şefkat Perisi de.

Pişmanlık Perisi ortadan kayboldu. Bir süre sonra kulübenin kapısı çalındı. Adam şaşırды. Bura-ya geldiğinden beri o kapı hiç çalınmamıştı. Kapıyı açtığında karşısında biricik kızını gördü. Kızı gözü yaşlı:

-Canım babam, beni affet, çok pişmanım, diye adamın ellerine sarıldı.

Adam da, yaşlı gözlerle kızına sarıldı. Pişmanlık Perisi hediyesini vermişti. Kapıda küçük bir kız çocuğu dikiliyordu.

-Bu kim? Diye sordu adam.

-Torunun, dedi kızı da.

Damadını sordu adam tereddütlü bir sesle.

-Sen haklıydın baba, dedi kızı. Onunla evlenmemem gerekirdi, biz ayrıldık, dedi boynu bükük.

Adam, kızının başını yerden kaldırdı.

-Üzülme, ben varım, dedi kararlı bir sesle. Sen de torunum da artık benim yanımdasınız.

-Anne ve babalar bir Şefkat Perisi kadar merhametlidir her zaman. Çocuklarının pişmanlıkla af dilediği her hatayı bağışlarlar. Ancak anne ve babaların sözü ne kadar dinlenirse, o kadar az hata yapılır. Çünkü anne ve babalar, çocukları için

her zaman en iyi olanı isterler. Onları dinlemek gerekir ileride üzülmemek için... Dedi Şefkat Perisi.

Ne doğru sözlerdi bunlar. Tüm periler bu sözleri onaylayarak döndüler şatolarına.

-Kimde sıra, dedi periler.

Güven Perisi öne çıktı.

-Sıra benim, heyecanla bekliyorum, dedi.

-Hazırlanın, yeni yolculuğa çıkıyoruz, dedi Şefkat Perisi.

Periler hevesle yola çıktılar.

Sokakta, bir sürü boş kolinin yanında periler.

-Yanlış geldik galiba, burada kimse yok, dedi perilerden biri.

Birden koliler hareket etti. İçlerinden, eli yüzü kirli bir çocuk çıktı.

-Bu çocuğun burada ne işi var? Üstü başı da çok kirli, dedi şaşkın şaşkın Güven Perisi.

-Bu bir sokak çocuğu, dedi içini çekerek Şefkat Perisi.

Bu sokak çocuğunun hali tüm perileri üzdü.

-Bu yavrunun güven duyacağı bir ortama ve insanlara ihtiyacı var da ben ne yapabilirim? Diye sordu Güven Perisi.

Diğer periler de merak ediyorlardı, bu çocuğa nasıl yardım edilecekti?

-Bu çocuk uzun bir süre önce evinden kaçtı. Onu evine döndürebilirsek... Dedi Şefkat Perisi.

Bu sırada bir polis arabası yanaştı çocuğun yanına. Aslında bir hırsız kovalıyorlardı, çocuğu da perişan vaziyette görünce alıp karakola götürdüler.

-Senin parmağın var mı bu işte? Diye sordu arkadaşları Güven Perisi'ne.

O da gülerek cevapladı:

-Çocuğu sokaktan kurtarıp güvenli bir ortama götürelim diye düşündüm.

Sokak çocuğuna, karakolda bir sürü soru soruldu. Amaç onu ailesine kavuşturmaktı. Fakat ço-

cuk ailesi hakkında konuşmak istemiyordu. Babacan komiser, tüm polisleri dışarı çıkardı. Çocuğu karşısına aldı. Anlatacaklarının aralarında kalacağını, eğer istemezse, ailesine teslim etmeyeceğini söyledi. Çocuk önce tereddüt etti. Komiserin öyle güven veren bir konuşması vardı ki, sonunda ağlaya ağlaya her şeyi anlattı.

Babası işten çıkarıldıktan sonra çok zorluk çekmişlerdi. O müşfik babası gitmiş, yerine sinirli bir adam gelmişti. Her şeye kızıyordu. Evden kaçtığı gün karne günüydü. Karnesindeki kötü notlarla babasını daha da kızdıracağını düşünen çocuk, o gece eve gitmemişti. Sonraki gece de, ondan sonraki gece de... Baba korkusuyla bir daha da gitmek istememişti.

Komiserle birlikte periler de dinlediler çocuğun hikâyesini. Herkes üzülmüştü. Komiser dışarı çıktı. Çocuğun ailesinin bulunmasını istedi. Çocuk için de yemek getirtti. Günlerdir aç olan çocuk, büyük bir iştahla yemeğini yerken kapı çalındı. Aile

hemen bulunmuştı. Annesiyle babası içeri girince çocuk, korkudan komiserin arkasına saklandı.

-Neden korkuyorsun yavrum? Seni o kadar çok aradık, o kadar çok özledik ki! Dedi baba.

Çocuk tereddütle de olsa, saklandığı yerden çıktı. Anne ve babası koşup çocuğa sarıldılar.

-Biliyorum, işsiz kalınca çok sinirli bir adam oldum. Seni ve anneni çok üzdüm. Ama benim sizden başka kimim var? İkiniz de beni bağışlayın. Yeni bir iş buldum. Artık yuvamıza dönelim, dedi baba.

Çocuğun yüzü aydınlandı. İşte bu güven duygusuydu. Bir çocuk, hayatta öncelikle anne ve babasına güven duymalıydı.

Komiser, bir çocuğun sokaktan kurtulup güvenli aile ocağına dönmesine çok sevindi. Çocuk bir daha evden kaçmayacağına dair söz verdi komiser amcasına. Baba da, bir daha eşinin ve çocuğunun güvenini sarsmayacağına dair söz verdi. Aile oca-

ğındaki güven ortamının hiçbir yerde bulunamayacağıını söyleyen komiser de, onları mutlu bir şekilde uğurladı.

Doğum gününün en zor hediyesine gelmişti sıra. Kötülük Perisi'nden bir şey istemek, tüm periler için çok zordu. Onlar hep iyi ve güzel şeyler sunmak istiyorlardı çevrelerindeki tüm canlılara. Hâlbuki Kötülük Perisi'nden istenecek hediye, birilerine zarar verip onları üzebilirdi.

Şefkat Perisi düşünceli düşünceli Kötülük Perisi'ne bakıyordu.

-Biliyorum, senin gibi bir perinin birilerine kötülük yapmamı istemesi çok zor arkadaşım. Ama dünyada kötülük olmazsa, iyilerin değeri asla bilinmez, dedi Kötülük Perisi.

Aslında söylediği doğrudu. Bazı insanlar başlarına kötü bir şey gelmediği müddetçe sahip oldukları iyi ve güzel şeylerin kıymetini anlamıyorlardı.

-Öyleyse, gel seninle bir ders verelim, elindekilerin kıymetini bilmeyen birine, dedi Şefkat Perisi.

-Hah şöyle, mutlaka benim hediyem de, senin şefkatli yüreğin sayesinde gerekli yere ulaşacaktır, dedi Kötülük Perisi.

Periler bu macerayı çok merak ediyorlardı. Çünkü tüm periler kötülükten uzak durur, hep iyilik peşinde koşarlardı.

Bir bakkal dükkânının önünde belirdi tüm periler. Bakkalın sahibi, yanındaki dükkân sahibine:

-Ben eve kadar gidiyorum. Bir şeyler yiyip geleceğim. Dükkânıma göz kulak olur musun? Diye sordu.

-Tabii, sen gönül rahatlığıyla git, yemeğini ye" dedi, arkadaşı.

-Ne güzel bir arkadaşı var, dedi periler. Böyle güvenilir bir dost bulmak, o kadar kolay değil.

-Ah, keşke kıymetini de bilse! Dedi içini çökerek Şefkat Perisi.

Bakkalı, karısı ve çocukları karşıladı evde. Yemek masası çoktan hazırды. Tüm aile, masada bir arada yemeklerini yemeye başladılar. Karısı ve çocukları çok güler yüzlü ve neşeliydi.

-Güzel arkadaşları ve güzel bir ailesi var. Bakkalın sorunu nedir? Diye sordu periler.

-Birçok insanın sahip olamadığı güzelliklere sahip ama hiç memnun olmayı bilmiyor. Kimseye teşekkür etmiyor. Yüzü hep asık ve sürekli bir şeylerden şikâyet ediyor, diye cevapladı arkadaşlarını Şefkat Perisi.

Şefkat Perisi'nin ne demek istediği biraz sonra anlaşıldı. Bakkal, o güzel yemek masasında şikâyetlerine başladı; soğuyan havalardan, salatanın tuzsuz olmasından, bakkalın önünde gürültü yapan çocuklardan... Kısaca her şeyden bir memnuniyetsizlik vardı sözlerinde. Eşi ve çocukları çok üzülüyorlardı bu duruma. Onlar bir aradayken güzel şeylerden konuşmak istiyorlardı. Aile, mutlu anları paylaşma yeri değil miydi zaten?

Bakkalın sahibi dükkânına döndüğünde arkadaşı, bir malın fiyatını bilemediği için satış yapmadığını söyledi. Bakkal, arkadaşına söylendi bir süre. Hâlbuki arkadaşı, o yokken sattığı bir sürü malın parasını alıp çekmecesine koymuştu. Bakkal, teşekkür etmeye lüzum görmediği gibi, küçücük bir şey için de ne kadar söylenmişti. Arkadaşı üzülerek girdi kendi dükkânına.

-Bu bakkal hayatında hiç kötü şeyler yaşamamış ki, etrafındaki güzellikleri göremiyor, dedi sinir sinirli Kötülük Perisi.

Şefkat Perisi yine kıyamadı.

-Unutma, sadece ders vereceğiz, dedi.

-Ah benim müşfik yürekli arkadaşım, dedi Kötülük Perisi de.

Periler neler olacağını merakla beklerken bakkalın kapısında, elinde çantasıyla takım elbiseli bir adam belirdi.

-Bu dükkânın sahibi siz misiniz?" diye sordu bakkala.

-Benim, buyurun, dedi adam.

Bakkal, bu dükkânda kiracıydı. Dükkânın mal sahibi paraya sıkışmış, dükkânı satışa çıkarmıştı. Gelen adam avukattı. Bakkala bunu bildirmeye gelmişti.

Duyduklarına çok şaşırды adam. Çok uzun zamandır burada bakkal işletiyordu. Kirasını hiç aksatmamıştı. Dükkân sahibi ile arası da kötü değildi.

-Paraya ihtiyacı olmasa, satmazdı. O da sizden memnunmuş aslında, dedi avukat.

Avukat gittiğinde yan dükkânın sahibi geldi bakkalın yanına.

-Neyin var arkadaşım? O adam kimdi, niye gelmiş? Diye sordu bakkala.

O da olanları anlattı. Adam çok üzüldü.

-Biz yıllardır bir arada çalışırız. Sen gidersen, ben seni çok özlerim, dedi.

Bakkal, arkadaşına baktı. Yıllardır kaç kere, üstelik de boş yere kırmıştı bu adamı. O, nasıl hakikatli bir arkadaştı ki, en zor gününde hemen yanında olmuş, onunla üzülmişti. İnsanın zor zamanında yanında olan insanlar, gerçek dostlardı. Üzüldü bakkal, şimdiye kadar bu arkadaşının kıymetini bilmemiş olmaktan.

Dükkânı erkenden kapattı. Eve de erken döndü. Bu zamansız geliş, hem eşini hem de çocuklarını korkuttu. Hemen etrafını sardılar. Ne olduğunu sordular merakla. Bakkal olanları anlattı.

-Sana bir şey olmasın. Başka bir dükkân açarsın. Yeter ki; sen hep başımızda, yanımızda ol! Dedi eşi ve çocukları.

Bakkal, eşine ve çocuklarına baktı uzun uzun. Yan dükkânındaki arkadaş gibi, evindeki ailesinin de kıymetini bilmemişti. Bu zor günde telaşlanmak yerine, kendisine teselli veren bu güzel aileye sa-

hip olduğu için ne kadar şanslı olduğunu düşündü. Arkadaşının ve ailesinin kıymetini bilmek için başına kötü bir şey gelene kadar beklemiş olmasına da kızdı.

-Ne kıymet bilmez bir insanmışım, dedi kendi kendine.

Bakkal, oturduğu koltuktan hızla kalktı. Ailesi korktu.

-Benim bir işim var. Birazdan dönerim, dedi.

Önce dükkâna koştu. Arkadaşı, kapının önünde oturuyordu. Sıkıca sarıldı arkadaşına.

-Şimdiye kadar seni üzecek bir şey yaptırısam, özür dilerim. Sen benim en iyi dostumsun, dedi.

Arkadaşı şaşırıldı. Gözleri doldu.

-Sen de benim en iyi dostumsun. Buradan git-sen bile hep görüşeceğiz, dedi.

Bakkal, bir çiçekçiye uğradı daha sonra. Eşi için koca bir buket yaptırdı. Son olarak da bir oyuncakçıya girdi. Çocuklarına ufak tefek hediyeler aldı ve evinin yolunu tuttu. Evin kapısında, eşini çiçeklerle gören kadın şaşırıldı.

-Bunlar sana, dedi bakkal. Bunca yıldır kıymet bilmeyen eşinden küçük bir hediye.

Kadın çok mutlu olmuştu. Çocuklar da koştu- lar kapıya. Babalarının elindeki hediyeleri görünce o kadar sevindiler ki, adamın boynuna atladılar.

-Bunca yıldır kıymet bilmezliğimle üzdüğüm bu insanları mutlu etmek ne kadar kolaymış, diye mırıldandı kendi kendine bakkal.

-Öyledir, dedi Kötülük Perisi. İyi bir insan olmak ve iyilik yapmak bu kadar kolayken neden insanlar kötü olmayı seçerler ve kötülük yapmaya çalışırlar ki? Diye de ekledi.

-Ama sen de Kötülük Perisi'sin ve kötülük yapıyorsun, dedi diğer periler.

-Ben sadece iyi olmaları gerektiğini hatırlatmak için kötüyle karşılaştırıyorum insanları. Eğer iyi olmayı başarırlarsa, tüm kötülüklerimi geri alıyorum, dedi Kötülük Perisi.

-Şimdi yaptığın bu kötülüğü de geri alman gerek o zaman. Çünkü bakkal iyi bir insan olması gerektiğini anladı, dedi Şefkat Perisi de.

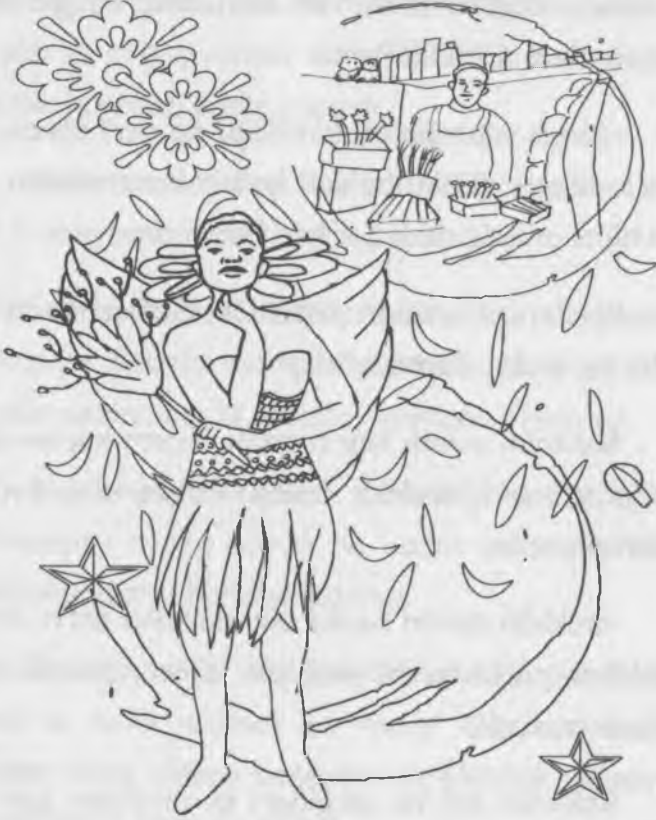
Periler gülüştüler. Kötülüğe, Şefkat Perisi'nin kalbi bu kadar dayanabilmişti.

Bakkalın evinin kapısı çaldı. Adam kapıyı açtığı anda sabahki avukatı buldu karşısında. Avukat gülümsüyordu.

-Dükkân sahibi başka bir mülkünü sattı. Artık dükkânın parasına ihtiyacı yok. Kiracı olarak kalabilirsiniz, dedi.

Bakkalın eşi ve çocukları el çırpıyorlar, çok sevinmişlerdi. Bakkal düşündü. İyi bir insan olmaya karar verdiği anda, bir iyilik çıkmıştı karşısına.

Bundan sonra iyi bir insan olacağına söz verdi kendi kendine.

Kötülük Perisi'nin hediyesini nasıl da güzel bir şey için kullanmıştı Şefkat Perisi.

-Kötülükle karşılaştığımızda bile, yüreğimizi iyilikle doldurursak, iyilik mutlaka galip gelecektir, dedi arkadaşlarına İyilik Perisi.

Son hediye onundu ve hediyeyi konuşmak üzere döndüler şatoya.

Doğum gününde hediye sırasının sonunda İyilik Perisi vardı. Kendi seçmişti sonuncu sırada olmayı.

-Eğer peri arkadaşlarımdan birinin hediyesi kötü bir sonuca ulaşırsa, benim hediyemle durumu düzeltiriz, derdi hep.

-Bugün tüm arkadaşlarımdan hediyeleri çok güzel şeylere sebep oldu. Bugün hep iyilik ve güzellik kazandı. Doğum günü sahibi olarak o kadar mutluyum ki; tüm doğum günlerimi sizin gibi arkadaşlarla kutlamak isterim, dedi Şefkat Perisi gözleri sevinçten parlayarak.

Tüm periler alkışlayarak kutladılar bu konuşmayı. Onlar da çok eğlenmişlerdi bu gece. Üstelik

tüm periler, adlarına yakışır hediyeler vermişler, verdikleri tüm hediyeler iyiliklere ve güzelliklere yol açmıştı. Mutlu bir doğum günü olmuştu hem ev sahibi hem de konuklar için.

-Geceyi bitirir gibi bir halin var. Umarım beni unutmamışsındır, dedi İyilik Perisi.

-Seni hiç unutmuyum? Dedi Şefkat Perisi. Seni en sona saklıyoruz hep. Çünkü senin hediye, güzel bir yemekten sonra yenen tatlı gibi, bir tat bırakacak bizde, diye ekledi.

Gecenin sonu gelmişti ama Şefkat Perisi hâlâ gizemli konuşmalarına devam ediyordu. Tüm periler yine çok meraklanmıştı. Heyecan dolu bir sesle:

-Kime son hediye? Diye sordular.

Şefkat Perisi biraz düşünceliydi.

-Sorun ne dedi? İyilik Perisi.

-Senden öyle bir hediye isteyeceğim ki... Diye başladı sözlerine Şefkat Perisi.

Sözlerini tamamlamadan önce yutkundu.

-Adalet Perisi karşı çıkar diye korkuyorum, diye devam etti.

-Yine birden fazla insan için isteyeceksin hediyeni değil mi, benim cömert arkadaşım, dedi Adalet Perisi.

Periler gülüştü.

-Hediyemi tüm çocuklar için ve her doğum gününde verilmek üzere isteyeceğim, dedi Şefkat Perisi.

-Söz konusu çocuklarsa, dilediğin kadar isteyebilirsin, onların hediyesinde sınırımız yok, dedi Adalet Perisi.

Tüm periler sevinçle el çırpıyorlar bu karara.

-Öyleyse gel arkadaşım, dedi Şefkat Perisi.

-Peki, hediye ne olacak? Dedi İyilik Perisi.

-Bu gece dünyayı dolaşıp tüm çocukların yüreklerine dokunacağız, dedi Şefkat Perisi.

-Neden yüreklerine dokunacağız? Ne hediye vereceğiz ki? Diye sordu İyilik Perisi.

-Hepsinin kalbine dokunup 'o kalpler sadece iyilikle dolsun ve hep karşılığında da iyilik bulsun' dileğinde bulunacağız, dedi Şefkat Perisi.

Tüm perilerin gözleri doldu.

-Haydi, yola çıkıyoruz, dedi. İyilik Perisi.

İyilik Perisi, o gece dünyayı dolaşıp tek tek tüm çocukların yüreklerine dokundu ve "İyilikle dolsun yüreğiniz ve iyilik bulsun hep" diye kulaklarına fısıldadı. Tüm çocuklar da rüyalarında gülümsediler İyilik Perisi'ne.

İyilik Perisi, Şefkat Perisi'nin her doğum gününde tüm dünyayı dolaşıp tüm çocukların yüreğine dokunacağına dair de söz verdi o gece.

Konuklar, doğum gününün bitiminde şatodan ayrılırken çok mutluydular. Çok güzel bir doğum günü olmuştu. Hediyeler, iyilik ve güzellik adına

verilmişti. Bir sonraki doğum gününde buluşmak üzere vedalaştı periler birbirleriyle ve yüzlerinde iyi şeyler yapmış olmanın verdiği mutlulukla döndüler kendi evlerine...

